

**"मीठे बच्चे- बाबा आउनुभएको छ काँडालाई फूल बनाउन । बाबाको प्यार काँडासँग पनि छ भने फूलसँग पनि छ । काँडालाई नै फूल बनाउने मेहनत गर्नुहुन्छ ।"**

**प्रश्न:-** जुन बच्चाहरूमा ज्ञानको धारणा हुन्छ उनको निसानी सुनाऊ ?

**उत्तर:-** उसले कमाल गरेर देखाउनेछ । ऊ आफ्नो र अरूको कल्याण नगरी रहन सक्दैन । तीर लाग्यो भने नष्टोमोहा बनेर रूहानी सेवामा लाग्नेछ । उनको अवस्था एकरस अचल-अडोल हुनेछ । कहिल्यै पनि कुनै बेसमभक्तको काम गर्नेछैन । कसैलाई पनि दुःख दिंदैन । अवगुणरूपी काँडालाई निकाल्दै जानेछ ।

**ओम् शान्ति ।** यो त बच्चाहरूले जान्दछन्- बाबा ठूलो लिबर घडी हुनुहुन्छ । बिलकुल ठिक (एक्युरेट) समयमा काँडालाई फूल बनाउन आउनुहुन्छ । सेकेण्ड पनि ढिलो चाँडो हुन सक्दैन । थोरै पनि फरक पर्दैन । यो पनि मीठा-प्यारा बच्चाहरूले जान्दछन्- अहिले कलियुगी काँडाको जङ्गल हो । त्यसैले फूल बन्नेलाई महसुस हुनुपर्छ- हामी फूल बनिरहेका छौं । पहिले हामी सबै काँडा थियौं, कोही साना, कोही ठूला । कसैले धेरै दुःख दिन्छन् कसैले थोरै । अब बाबाको प्यार त सबैसँग छ । गायन पनि छ- काँटो से भी प्यार, फूलो से भी प्यार । पहिला कोसँग प्यार छ ? अवश्य काँडासँग प्यार छ । यति धेरै प्यार छ जसले गर्दा मेहनत गरेर उनीहरूलाई काँडाबाट फूल बनाउनुहुन्छ । आउनुहुन्छ नै काँडाको दुनियाँमा । यसमा सर्वव्यापीको कुरा हुन सक्दैन । एकको नै महिमा हुन्छ । महिमा हुन्छ आत्माको, जब आत्माले शरीर धारण गरेर पार्ट बजाउँछ । श्रेष्ठाचारी पनि आत्मा बन्छ भने भ्रष्टाचारी पनि आत्मा नै बन्छ । आत्माले शरीर धारण गरेर जस्तो-जस्तो कर्म गर्छ, त्यसै अनुसार भनिन्छ- यो कुकर्मी हो, यो सुकर्मी हो । आत्माले नै असल वा खराब कर्म गर्छ । आफूसँग सोध- सत्ययुगी दैवी फूल हुँ वा कहिल्युगी आसुरी काँडा हुँ ? कहाँ सत्ययुग, कहाँ कलियुग ! कहाँ देवता (डीटी), कहाँ असुर (डेविल) ! धेरै फरक छ । काँडा जो हुन्छन् उनीहरूले आफूलाई फूल भन्न सक्दैनन् । फूल हुन्छन् सत्ययुगमा, कलियुगमा हुँदैनन् । अहिले यो हो संगमयुग, जब तिमी काँडाबाट फूल बन्छौ । शिक्षकले पाठ दिन्छन्, बच्चाहरूको काम हो त्यसलाई राम्रोसँग (रिफाइन) बताउनु । त्यसमा यो पनि लेख- यदि फूल बन्न चाहनुहुन्छ भने आफूलाई आत्मा सम्झनुहोस् र फूल बनाउनेवाला परमपिता परमात्मालाई याद गर्नुहोस् तब तपाईंहरूको अवगुण निस्कदै जानेछ र तपाईं सतोप्रधान बन्नुहुनेछ । बाबा निबन्ध दिनुहुन्छ । बच्चाहरूको काम हो सच्याएर छपाउनु । सबै मनुष्य सोचमा पर्नेछन् । यो पढाइ हो । बाबाले तिमीलाई बेहदको इतिहास-भूगोल (हिस्ट्री-जोग्राफी) पढाउनुहुन्छ । ती स्कूलहरूमा त पुरानो दुनियाँको इतिहास-भूगोल पढाइन्छ । नयाँ दुनियाँको इतिहास-भूगोल त कसैले जान्दैन-जान्दैनन् । त्यसैले यो पढाइ पनि हो, ज्ञान पनि हो । कुनै छी-छी (फोहोरी) काम गर्नु विवेकहीनता हो । फेरि सम्झाइन्छ- यो विकारी दुःख दिने काम गर्नु हुँदैन । दुःखहर्ता, सुखकर्ता बाबाको महिमा हो नि । यहाँ तिमी पनि सिकिरहेका छौ कसैलाई दुःख दिनु छैन । बाबा शिक्षा दिनुहुन्छ- सदैव सुख दिइराख । यो अवस्था त्यति छिटो बन्दैन । सेकेण्डमा बाबाको वर्सा त लिन सक्छौ । बाँकी लायक बन्नमा समय लाग्छ । सम्झन्छन्- बेहदका बाबाको वर्सा हो स्वर्गको बादसाही । तिमीहरू सम्झाउँछौ पनि होला- पारलौकिक बाबाबाट विश्वको बादसाही मिलेको थियो । तिमी सबै विश्वका मालिक थियौ । यो तिमी बच्चाहरूलाई भित्र खुशी हुनुपर्छ । हिजोको कुरा हो, जब तिमी स्वर्गको मालिक थियौ । मनुष्यले भनिदिन्छन्- लाखौं वर्ष । कहाँ एक-एक युगको आयु लाखौं वर्ष भनिदिन्छन्, कहाँ सारा कल्पको आयु ५ हजार वर्ष छ । धेरै फरक छ ।

ज्ञानका सागर एकै बेहदको बाबा हुनुहुन्छ । उहाँबाट दैवीगुण धारण गर्नुपर्छ । यो दुनियाँका मानिस दिन-प्रतिदिन तमोप्रधान बन्दै जान्छन् । धेरै अवगुण सिक्दै जान्छन् । पहिले यति धेरै भ्रष्टाचार (करप्सन), मिसावट (एडल्ट्रेसन) थिएन, अब बढ्दै छ । अहिले तिमी बाबाको यादको बलले सतोप्रधान बन्दै गइरहेका छौ । जसरी उत्रन्छौ, फेरि जानु पनि त्यसरी नै छ । पहिले त बाबा मिल्नुभयो त्यसको खुशी हुन्छ, सम्बन्ध जुटेपछि यादको यात्रा हुन्छ । जसले जति धेरै भक्ति गरेका हुन्छन् उनको त्यति धेरै यादको यात्रा हुनेछ । धेरै बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा याद टिक्दैन । भक्तिमा पनि यस्तो हुन्छ । कथा सुन्न बस्छन् भने बुद्धि अरू-अरूतिर भागेर जान्छ । सुनाउनेले हेरिरहन्छ फेरि अचानक सोध्छ- मैले के सुनाएँ ? तब अलमलिन्छन् । कसैले तुरुन्तै बताउँछन् । सबै त एकनाश हुँदैनन् । बस्न त यहाँ बसेका छन् तर धारणा केही पनि हुँदैन । यदि धारणा हुने हो भने कमाल



गरेर देखाउनेछन् । उनीहरू आफ्नो र अरुको कल्याण नगरी रहन सक्दैनन् । हुन त कसैलाई घरमा धेरै सुख छ, महल मोटर आदि छन् तर एक पटक तीर लाग्यो भने बस्, पतिलाई भन्छन्- म रूहानी (आध्यात्मिक) सेवा गर्न चाहन्छु । तर माया बडो जबस्जस्त छ, गर्दै दिदैन । मोह छ नि । यति महल, यति सुख कसरी छोडौं । अरे, यी सबै पहिले जो भागे, ठूला-ठूला लखपति, करोडपति घरका थिए, सबैले छोडेर आए । यति तागत छैन छोड्ने जुन तकदिरले देखाउँछ । रावणको जंजीरमा फंसेका छन् । यी हुन् बुद्धिका जंजीरहरू । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- अरे, तिमी स्वर्गका मालिक पूज्य बन्छौ ! बाबा सुनिश्चित (ग्यारेन्टी) गर्नुहुन्छ- २१ जन्म तिमी कहिल्यै बिमार हुनेछैनौ । २१ जन्मसम्म सदा स्वस्थ रहनेछौ । तिमी रहन त पतिको साथमा रहनु केवल उनीबाट पवित्र बन्ने र बनाउने छुट्टी लेऊ । तिम्रो कर्तव्य हो बाबाको याद गर्नु, जसबाट अपार सुख मिल्छ । याद गर्दा-गर्दै तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्दै जानेछौ । कति बुझ्नुपर्ने कुरा छ । शरीरको भरोसा छैन, बाबाको त बनेर जाऊ । उहाँजस्तो प्यारो वस्तु अरु कोही छैन । बाबाले विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ, भन्नुहुन्छ- जति चाहन्छौ त्यति सतोप्रधान बन । तिमीले अपार सुख देखेछौ । बाबाले स्वर्गको द्वार यी नारीहरूद्वारा खुलाउनुहुन्छ । माताहरूमा नै ज्ञानको कलश राखिन्छ । बाबाले माताहरूलाई नै निमित्त (ट्रस्टी) बनाउनुभएको छ, सबै कुरा तिमी माताहरू नै सम्हाल । यिनीद्वारा कलश राख्नुभयो नि । फेरि उनीहरूले लेखिदिए- सागर मन्थन गरे, अमृतको कलश लक्ष्मीलाई दिए । अहिले तिमी जान्दछौ- बाबा स्वर्गको द्वार खोलिरहनुभएको छ । अब किन हामी बाबाबाट वर्सा नलिने ? किन विजय मालामा नगाँसिने ? किन महावीर नबन्ने ? बेहदको बाबाले बच्चाहरूलाई गोदमा (काखमा) लिनुहुन्छ, केका लागि ? स्वर्गको मालिक बनाउनका लागि । एकदम काँडाहरूलाई बसेर शिक्षा दिनुहुन्छ । काँडाहरूसँग पनि प्यार छ नि ! त्यसैले त उनीहरूलाई फूल बनाउनुहुन्छ । बाबालाई बोलाउँछन् नै पतित दुनियाँ र पतित शरीरमा, निर्वाणधाम छोडेर यहाँ आउनुहोस् । बाबा भन्नुहुन्छ- ड्रामा अनुसार मलाई काँडाको नै दुनियाँमा आउनुपर्छ । त्यसैले अवश्य प्यार छ नि । प्यार विना फूल कसरी बनाउने ? अहिले तिमी कलियुगी काँडाबाट सत्ययुगी देवता, सतोप्रधान, विश्वको मालिक बन । कति प्रेमसँग सम्झाइन्छ । कुमारीहरू फूल हुन् त्यसैले त सबै उनीहरूका चरणमा पर्छन् । उनीहरू जब काँडा बन्छन् तब सबैलाई ढोनुपर्छ । अब के गर्नुपर्छ ? फूलको फूल रहनुपर्छ त्यसपछि सदा फूल बन्नेछौ । कुमारी त निर्विकारी हुन् नि, जन्म विकारबाट लिएका भए पनि । जसरी संन्यासीहरू जन्म त विकारबाट लिन्छन् नि । विवाह गरेर फेरि घर-बारलाई त्याग गर्छन् । उनीहरूलाई फेरि महान् आत्मा भन्छन् । कहाँ उनीहरू सत्ययुगका महान् आत्मा विश्वका मालिक, कहाँ यी कलियुगका ! त्यसैले बाबाले भन्नुभयो- प्रश्न लेख, कलियुगी काँडा हुनुहुन्छ वा सत्ययुगी फूल हुनुहुन्छ ? भ्रष्टाचारी हुनुहुन्छ वा श्रेष्ठाचारी ?

यो हो भ्रष्टाचारी दुनियाँ जहाँ रावणको राज्य छ । भन्छन्- आसुरी राज्य, राक्षस राज्य छ । तर आफूलाई कहाँ सम्झन्छन् र ? तिमी बच्चाहरू युक्तिले प्रश्न सोध्दछौ भने उनीहरू आफैँ बुझ्नेछन्- वास्तवमा हामी त कामी, क्रोधी, लोभी हौं । प्रदर्शनीमा पनि यस्तो लेख्यौ भने उनीहरूलाई महसुस हुन्छ- म त कलियुगी काँडा हुँ । अहिले तिमी फूल बनिरहेका छौ । बाबा त सदा फूल हुनुहुन्छ । उहाँ कहिल्यै काँडा बन्नुहुन्न । बाँकी सबै काँडा बन्छन् । उहाँ फूलले भन्नुहुन्छ- तिमीलाई पनि काँडाबाट फूल बनाउँछु । तिमीले मलाई याद गर । माया कति प्रबल छ । अब के तिमीलाई मायाको बन्नु छ ? बाबाले तिमीलाई आफूतर्फ खिच्नुहुन्छ, मायाले आफूतर्फ खिच्छ । यो हो पुरानो जुत्ता । आत्मालाई पहिले नयाँ जुत्ता मिल्छ फेरि पुरानो बन्छ । अहिले सबै जुत्ताहरू (शरीरहरू) तमोप्रधान छन् । म तिमीलाई मखमलको बनाइदिन्छु । वहाँ आत्मा पवित्र हुने भएकाले शरीर पनि मखमलको हुन्छ । नो डिफेक्ट (दोष छैन) । यहाँ त धेरै डिफेक्ट छन् । वहाँको स्वरूप (फीचर) त हेर कति सुन्दर छ । त्यो स्वरूप त यहाँ कसैले बनाउन सक्दैन । अब बाबा पनि भन्नुहुन्छ- म कति उच्च बनाउँछु । घर-गृहस्थमा कमल समान पवित्र बन र जन्म-जन्मान्तरको जुन फोहोर चढेको छ, त्यसलाई निकाल्नका लागि योग अग्नि छ । यसमा सबै पाप भस्म हुनेछन् । तिमी पक्का सुन बन्नेछौ । फोहोर निकाल्ने धेरै राम्रो युक्ति बताउनुहुन्छ, मलाई याद गर । तिम्रो बुद्धिमा यो ज्ञान छ । आत्मा पनि धेरै सानो छ । ठूलो हुने भए यिनमा प्रवेश गर्न सक्दैनथ्यो । कसरी गर्ने ? आत्मालाई देख्नका लागि डाक्टरहरू धेरै मेहनत गर्छन्, तर देखिदैन । साक्षात्कार हुन्छ । तर



२०७० फागुन ०३ शनिवार १५.०२.२०१४ प्रातः मुरली ओम् शान्ति "बापदादा" मधुबन  
साक्षात्कारबाट त कुनै फाइदा छैन । मानौ, तिमीलाई वैकुण्ठको साक्षात्कार भयो तर यसबाट फाइदा के !  
वैकुण्ठवासी त तब बन्नेछौ जब पुरानो दुनियाँ खत्तम हुनेछ । यसका लागि तिमी योग अभ्यास गर ।

त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ— पहिले काँडासँग प्यार हुन्छ । सबैभन्दा धेरै प्यारका सागर हुनुहुन्छ बाबा ।  
तिमी बच्चाहरू पनि मीठो बन्दै जान्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झ, भाइ-भाइलाई देख तब  
विकारी दृष्टि बिलकुल निस्किएर जानेछ । भाइ-बहिनीको सम्बन्धले पनि बुद्धि चञ्चल हुन्छ यसैले भाइ-भाइलाई  
देख । वहाँ त शरीर नै छैन जसको भान आओस् वा मोह जाओस् । बाबाले आत्मालाई नै पढाउनुहुन्छ । त्यसैले  
तिमी पनि आफूलाई आत्मा सम्झ । यो शरीर विनाशी छ, यससँग कहाँ दिल लगाउनु छ र ! सत्ययुगमा यससँग  
प्रीत हुँदैन । मोहजित राजाको कथा सुनेका छौ नि । बोल्यो— आत्माले एउटा शरीर छोडेर अर्को लिनेछ । पार्ट  
मिलेको छ, मोह किन राख्ने ? यसैले बाबा पनि भन्नुहुन्छ, खबरदार रहनु । *अम्मा मरे, बीबी मरे हलुआ खाना* ।  
यो प्रतिज्ञा गर, जो मरे पनि रुने छैन । तिमी आफ्नो बाबालाई याद गर, सतोप्रधान बन । सतोप्रधान बन्ने अरू  
कुनै मार्ग छैन । पुरुषार्थद्वारा नै विजयमालाको दाना बन्नेछौ । पुरुषार्थद्वारा जे चाहे्यो त्यो बन्न सक्छौ । बाबा त  
सम्झनुहुन्छ— जति पुरुषार्थ कल्प पहिले गरेका छन् त्यति गर्नेछन् । बाबा त हुनुहुन्छ नै गरिब निवाज (दया  
गर्नेवाला) । दान पनि गरिबलाई नै दिइन्छ । बाबा स्वयम् भन्नुहुन्छ— म पनि साधारण तनमा आउँछु । न गरिब,  
न धनवान् । तिमी बच्चाहरूले नै बाबालाई जान्दछौ, बाँकी सारा दुनियाँले त सर्वव्यापी भनिदिन्छ । बाबा यस्तो  
धर्म स्थापना गर्नुहुन्छ जहाँ दुःखको नाम पनि रहने छैन ।

भक्तिमार्गमा मनुष्यले आशीर्वाद माग्छन् । यहाँ त कृपाको कुनै कुरा छैन । शिर कसलाई भुकाउने ?  
बिन्दी हुनुहुन्छ नि । ठूलो चीज हुने भए पो शिर पनि भुकाउन हुन्थ्यो । सानो चीजलाई शिर पनि भुकाउन  
सकिदैन । हात कसलाई जोड्ने ? यी भक्ति मार्गका निसानीहरू सबै हराउँछन् । हात जोड्नु पनि भक्तिमार्ग हुन  
जान्छ । घरमा भाइ-बहिनी छन् भने हात जोड्छन् र ? बच्चा माग्छन् नै अधिकारी बनाउनका लागि । बच्चाहरू  
मालिक ठहरिए नि, यसैले बाबा बच्चाहरूलाई नमस्ते गर्नुहुन्छ । बाबा त बच्चाहरूको सेवक (सर्वेन्ट) हुनुहुन्छ ।  
अच्छा !

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी  
बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

### धारणाको लागि मुख्य सार :

- १) विनाशी शरीरसँग दिल लगाउनु छैन । मोहजित बन्नु छ, प्रतिज्ञा गर— जसले शरीर छोडे पनि म  
कहिल्यै रुनेछैन ।
- २) बाबा समान मीठो बन्नु छ, सबैलाई सुख दिनु छ । कसैलाई दुःख दिनु छैन । काँडालाई फूल बनाउने  
सेवा गर्नु छ । आफ्नो र अरूको कल्याण गर्नु छ ।

**वरदान:— ज्ञान सम्पन्न दाता बनेर सर्व आत्माहरूप्रति शुभचिन्तक बन्नेवाला श्रेष्ठ सेवाधारी भव**

शुभ-चिन्तक बन्ने विशेष आधार हो शुभ चिन्तन । जो व्यर्थ चिन्तन वा परचिन्तन गर्छ, ऊ शुभ  
चिन्तक बन्न सक्दैन । शुभ चिन्तक मणिको पासमा शुभ चिन्तनको शक्तिशाली खजाना सदा भरपूर  
हुन्छ । भरपूर हुनाका कारण नै अरूप्रति शुभचिन्तक बन्न सक्छ । शुभचिन्तक अर्थात् सबै ज्ञान  
रत्नले भरपूर, यस्तो ज्ञान सम्पन्न दाता नै हिँड्दा-डुल्दा हर एको सेवा गर्दै श्रेष्ठ सेवाधारी बन्दछ ।

**स्लोगन:—** विश्व राज्य अधिकारी बन्नु छ भने विश्व परिवर्तनको कार्यमा निमित्त बन ।

✻ शब्दार्थ:— लिबर घडी— सेनाहरूले प्रयोग गर्ने घडीको नाम